אין שואלין בשלום אשה כלל. והא דאמר בהשוכר את הפועלים (ב"מ דף פג.) היה שרוי שמתפלל שמואל בשלום אשה על ידי בעלה היינו דוקא בשחילת שלום לבעל לשלות לה בשלום תפילו ע"י בעלה תסור*: **קשיים** גרים. פי' בקונטרס לפי שחינם בקיאים במצות ומביחים פורעניות ועוד שמלמדים את ישראל ממעשיהם וכו' ונ"מ לפי שכל ישראל ערבין זה בזה, ולפי מילתא היא דהא לא מתערבו בשביל הגרים כשקבלו התורה *כדאמרינן בסוטה (דף לז:) גמלת לכל אחד מישראל עם מאות אלף וג' אלפים [ותק"ן בריחות] שכולן נתערבו זה בזה אלמא לא נתערבו מן הגרים שהרי הרבה ערב רב עלה אתם ועם מפרכסים דקשין גרים לישראל כספחת לפי שהזהיר הקב"ה עליהם *בכ"ד מקומות אלא לשומת שלום אותם ולי לפשר אלא לעגרום ועם מפרכסים לפי שע"י הגרים ישראל בגלות כדאמר (פסחים דף פז:) מפני מה ישראל מפוזרים בכל תרעות יותר

[כל הדברים במכרים שכת לחיבת ברכ"י דגרה ושם כתבו תוס' ד"ל לפי שלא ידע משנתן ע"ש]

[בכ"מ נמי: לחיבת בע"י מקומות ולחמרי לא בע"י מקומות]

מז ב מיי' פכ"ה מהל' סנהדרין הל"ו [ופ"י מהל' ת"ת הל' ג] סוטו"ע יו"ד סי' ה וסי' יפ סעי' ו ושו"ע יו"ד סי' שלג סעי' מג:

יז ב מיי' פי"ם מהל' איסורי ביאה הל"ח: יח ה טוש"ע יו"ד סי' כמ סעי' לו בהג"ה: יט ו מיי' פי"ג מהל' איסורי ביאה הל"ו:

אין שואלין בשלום אשה, על ידי בעלה, אמר ליה *הכי אמר שמואל *אין שואלין בשלום אשה כלל, שלחה ליה דביתהו: שלי ליה תגריה דלא נישווך כשאר עם הארץ"א"ל מאי שיאטיה דמר הכא? אמר ליה מסקא דהזמנותא שדר מר אברתאי, אמר ליה השתא שותא דמר לא גמירנא, מסקא דהזמנותא משדרנא למר אפיק דיסקא דהזמנותא מבי חדיה ואחזי ליה, אמר ליה הא גברא והא דסקא אמר ליה הואיל ואתא מר להכא לישתעי מילתא בי היכי דלא לימרו 'מחנפי רבנן אהדדי' אמר ליה מאי טעמא שמתיה מר לההוא גברא? ציער שליחא דרבנן, "ונגדיה כמר *דרב מנגיד על מאן דמצער שלוחא דרבנן *דעדיף כוליה עבדי ליה", מאי טעמא אכריז מר עליה דעבדא הוא? אמר ליה דרגיל דקרי אינש עבדי ותני [כל הפוסל פסול ואינו מדבר בשבחא לעולם] ואמר שמואל *רבמומו פוסל, "אלמר" דאמר שמואל למיחש ליה, לאכרוזי עליה מי אמר? אדהכי והכי (אתא ההוא בר דיניה מנהרדעי) א"ל ההוא בר דיניה לרב יהודה: לדידי קרית לי 'עבדא' דאתינא מבית חשמונאי כמלכא? אמר ליה "הכי *אמר שמואל כל "דאמר מרבית חשמונאי קאתינא=עבדא הוא", א"ל לא סבר לה מר להא דא"ר אבא אמר רב הונא אמר רב *כל ת"ת שמורה הלכה ובא: אם קודם מעשה אמרה שומעין לו ואם לאו אין שומעין לו? אמר ליה "הא איכא רב מתנה דקאי כוותי, רב מתנה לא חזייה לנהרדעא תליסר שני, ההוא יומא אתא, אמר ליה "דכיר מר מאי אמר שמואל כי קאי חדא כרעא אגודא וחדא כרעא במברא? א"ל הכי *אמר שמואל כל דאמר מדבית חשמונאי כמלכא קאתינא=עבדא הוא דלא אישתיור מינייהו אלא ההיא רביתא דסלקא לאיגרא ורמיא קלא ואמרה "כל דאמר מבית חשמונאי אנא=עבדא הוא נפלה מאיגרא ומיתה", אכרוז עליה לעבדא הוא, ההוא יומא אקרעו כמה כתובתא בנהרדעא, כי קא נפיק, נפקי אבתריה למיזגמיה, אמר להו "אי שתיקו שתיקו ואי לא מגלינא עלייכו הא דאמר שמואל תרתי ורעייתא איכא בנהרדעא, חדא מיקריא דבי יונה וחדא מיקריא דבי עורבתי וסימניך *טמא טמא, טהור טהור שליוך לההוא ריגמא מידייהו וקם אטמא בנהר מלכא מברזי רב יהודה *בפומבדיתא "אדא ויונתן=עבדי יהודה בר פפא=ממזירא, במי בר טוביה=ברמות רוחא לא שקיל גימא דחירותא מברזי רבא במחוזא "בלא", דנאי, מלאי, מלאי, וגאי, כולם לפסול "אמר רב יהודה "גובאי=גבעוניאי, 'דורונית'א='דראי נתינאי, אמר רב יוסף האי 'בי כובי' דפומבדיתא כולם דעבדי, אמר רב יהודה אמר שמואל ארבע מאות עבדים ואמרי לה ארבעת אלפים עבדים היו לו לפשחור בן אימר וכולם נטמעו בכהונה וכל כהן שיש בו עזות פנים אינו אלא מזרעם אמר אביי כולהו יתבן *בשורא דבנהרדעא ופלינא דרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר אם ראית כהן בעזות מצח אל תתרתר אחריו שנא' "ועמך כמריבי כהן". אמר רבי אבין בר רב אדא אמר רב נבל הנושא אשה שאינה הוגנת לו כשהקב"ה משרה שכינתו מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו שנאמר "שבטי יה עדות לישראל" אימתי הוי עדות לישראל? בזמן שהשבטים=שבטי יה. אמר ר' חמא ברבי חנינא כשהקב"ה משרה שכינתו אין משרה אלא על משפחות מיוחסות שבישראל שנא' "בעת ההיא נאם ה' אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל: לכל ישראל לא נאמר אלא "לכל משפחות" [והמה] יהו לי לעם? אמר רבה בר רב הונא זו מעלה יתירה יש בין ישראל לגרים דאלו בישראל כתיב "והייתי להם לאלהים [והמה] יהיו לי לעם" ואלו בגרים כתיב "מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נאם ה', והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים". אמר *מימר. בימי ירמיה היה: וכולן נטמעו רבי *חלבו קשים גרים לישראל כספחת שנאמר "ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב: כתיב הכא "ונספחו" וכתיב התם "לשאת ולספחת", אמר רבי חמא בר חנינא "בשהקדוש ברוך הוא ממהר**

→ **דעבדא הוא? אמר ליה דרגיל דקרי אינש עבדי ותני [כל הפוסל פסול ואינו מדבר בשבחא לעולם] ואמר שמואל רבמומו פוסל, "אלמר" דאמר שמואל למיחש ליה, לאכרוזי עליה מי אמר? אדהכי והכי (אתא ההוא בר דיניה מנהרדעי) א"ל ההוא בר דיניה לרב יהודה: לדידי קרית לי 'עבדא' דאתינא מבית חשמונאי כמלכא? אמר ליה "הכי *אמר שמואל כל "דאמר מרבית חשמונאי קאתינא=עבדא הוא", א"ל לא סבר לה מר להא דא"ר אבא אמר רב הונא אמר רב *כל ת"ת שמורה הלכה ובא: אם קודם מעשה אמרה שומעין לו ואם לאו אין שומעין לו? אמר ליה "הא איכא רב מתנה דקאי כוותי, רב מתנה לא חזייה לנהרדעא תליסר שני, ההוא יומא אתא, אמר ליה "דכיר מר מאי אמר שמואל כי קאי חדא כרעא אגודא וחדא כרעא במברא? א"ל הכי *אמר שמואל כל דאמר מדבית חשמונאי כמלכא קאתינא=עבדא הוא דלא אישתיור מינייהו אלא ההיא רביתא דסלקא לאיגרא ורמיא קלא ואמרה "כל דאמר מבית חשמונאי אנא=עבדא הוא נפלה מאיגרא ומיתה", אכרוז עליה לעבדא הוא, ההוא יומא אקרעו כמה כתובתא בנהרדעא, כי קא נפיק, נפקי אבתריה למיזגמיה, אמר להו "אי שתיקו שתיקו ואי לא מגלינא עלייכו הא דאמר שמואל תרתי ורעייתא איכא בנהרדעא, חדא מיקריא דבי יונה וחדא מיקריא דבי עורבתי וסימניך *טמא טמא, טהור טהור שליוך לההוא ריגמא מידייהו וקם אטמא בנהר מלכא מברזי רב יהודה *בפומבדיתא "אדא ויונתן=עבדי יהודה בר פפא=ממזירא, במי בר טוביה=ברמות רוחא לא שקיל גימא דחירותא מברזי רבא במחוזא "בלא", דנאי, מלאי, מלאי, וגאי, כולם לפסול "אמר רב יהודה "גובאי=גבעוניאי, 'דורונית'א='דראי נתינאי, אמר רב יוסף האי 'בי כובי' דפומבדיתא כולם דעבדי, אמר רב יהודה אמר שמואל ארבע מאות עבדים ואמרי לה ארבעת אלפים עבדים היו לו לפשחור בן אימר וכולם נטמעו בכהונה וכל כהן שיש בו עזות פנים אינו אלא מזרעם אמר אביי כולהו יתבן *בשורא דבנהרדעא ופלינא דרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר אם ראית כהן בעזות מצח אל תתרתר אחריו שנא' "ועמך כמריבי כהן". אמר רבי אבין בר רב אדא אמר רב נבל הנושא אשה שאינה הוגנת לו כשהקב"ה משרה שכינתו מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו שנאמר "שבטי יה עדות לישראל" אימתי הוי עדות לישראל? בזמן שהשבטים=שבטי יה. אמר ר' חמא ברבי חנינא כשהקב"ה משרה שכינתו אין משרה אלא על משפחות מיוחסות שבישראל שנא' "בעת ההיא נאם ה' אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל: לכל ישראל לא נאמר אלא "לכל משפחות" [והמה] יהו לי לעם? אמר רבה בר רב הונא זו מעלה יתירה יש בין ישראל לגרים דאלו בישראל כתיב "והייתי להם לאלהים [והמה] יהיו לי לעם" ואלו בגרים כתיב "מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נאם ה', והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים". אמר *מימר. בימי ירמיה היה: וכולן נטמעו רבי *חלבו קשים גרים לישראל כספחת שנאמר "ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב: כתיב הכא "ונספחו" וכתיב התם "לשאת ולספחת", אמר רבי חמא בר חנינא "בשהקדוש ברוך הוא ממהר**

בני מריבה כדכתיב כמריבי כהן: **עדות לישראל**. לותן שהן ישראל הוא מעיד עליהן שהן משלו: גמורים: **בישראל כתיב**. והייתי להם לאלהים אע"פ שחינם מקדין את ה' לעם ומתוך שהני מקדין הם יהיו לי לעם לכל גרים לתן מקדין חותן מן הסמוך לתת הם כן מקדין עצמם תחילה להיות טובים: **קשין גרים**. שחינם זהירים במצות והרגילים לתלם ולומדים מן מעשיהם: **משפחות ישראל**. מקבלים שהם ישראל

מטהר

אין שואלין בשלום אשה. שמע ממון שחילת שלום יהיו רגילים זה עם זה ע"י שלוחה ויבואו לידי חיבה: **אמר ליה רב נחמן ע"י כעלה**. תהיה לחי שלית לדבר: **אין שואלין בשלום אשה כלל**. שמרגיל לבה ודעתה לתלו: **שלחה ליה**. יתתא לרב נחמן: **שרי לי תיגריה**. תורה אור פטור לותו מלפניך זה לשון הגמרא

לומר מישרי ליה תיגריה כְּמַמְתֵּר לעשות בקשת החים לו דינו כְּדֵי לְהַפְעִיר מָמוֹן: **מאי שיאטיה דמר הכא**. מה דרכו של לחוני לשוט הלוט כלומר למה בח לחוני הגה: **שותא דמר לא ידענא**. שיחתו של לחוני ליני מבין לדבר בלחות לשוט: **לדיגא מומיגא ליה**. בחמיה: **דיסקא דהזמנותא**: טולית שטר הזמנה מחיקו שטלח לו רב נחמן שיבח לפניו: **מאי מדיה**. מהוך חיקו: **לימא מר מיליה**. יזכר דבר שכותו על ריבו של לותו החים: **ליער שליחא דרבנן**. ביזה לת שלוחו לפניו ומייב מלקות: **דרב מנגיד אמאן דמלער שליח דרבנן**. כדחמר בפ' קמח (לעיל דף יב:): **דעדיפא מיניה**. חמורה ממנה עשיתי לו **לקנסו**: **לדכי אמר ההוא כר דיניה לרב יהודה לדידי**. דחתיגת מבית חשמונאי קרית לי **עבד**: **כל דאמר "מבית חשמונאי קאתינא=עבד הוא**. שכל זרעו הרגש הורדום ועבד היה ומלך מחתיהן וקרא בניו על שם בית חשמונאי ומסתמת לאו בעות ישראל נסיב דמזהרים הם להזית בעותם לעבדים והוו להו כולם עבדים: **אם קודם שנאת מעשה לידו אמרה** שמועה לתלמידיו בשם רבו ולחמן לחומרה בשעת מעשה, ותם לאו, ליטו לחמן להשיד בשם רבו, שמע מחמת מעשה הבח לידו הוא לחמר כן: **מגודע**. שפת הגבר: **למכרח**. על הגבר לי נמי בחוך הספיסה לעבוד הגבר: **ליקרע' כמה כסובתא**. מנכי לותה המשפחה: **כי קא נפיק**. רב יהודה: **למירגמיה**. לפי שגילה לת פסולו: **ורעייתא**. משפחות: **וקם אטמא בנהר מלכא**. בחותן החגים שהטליכוס בנהר עמד מכבול שהיתה בחי הגהר ומנע לת הלהך הגיס: **אטמא**. שהיתה כדמתרגם "בתמוס"= טמוטן (בראשית כו): **מברזי רב יהודה כפומבדיתא**. שם היה יושב: **בלאי דנאי מלאי וגאי**. שמות מקומות לו משפחות: **גובאי**. גבעוני לומר על שם שהיו גבעונים ונקרלו בבבל גובאי, קרוב לגבעונים בשמן: **דורונית דרב דנחיאי**. כפר בחיגים היה דורת כפר כדחמר (עירובין דף ז:) דורת דרעותת ת"ל מרי דורתי (פסחים דף כה:) ועל שם שהות כפר בחיגי נקרל דורניות: **בי כובי דפומבדיתא**. כפר הסמוך לל פומבדיתא דמקרי בי כובי: **פשחור בן אימר**. בימי ירמיה היה: **וכולן נטמעו** נשלו בעות כהגים שהיו מחזיקין טלמן בכהגים מחוך שהיו לוכלים תרומה ממחת [שהיו] עבדי כהגים: **אל תקרי לחריו**. לחר משפחתם שהם **משפחות ישראל**. משפחות שהם ישראל

רש"י ד"ה שותת דמר כו' שיחתו. ע' רש"י סוכה ד"ה שותת: ד"ה כי כובי כו' כפר הסמוך. עי' בתכונת עודע ביהודה מהדורת תעניות [מאגנת תגיגת תלק ת"ח סי' כ: כ"ה ד"ה כי כובי כו' כפר הסמוך. עי' בתכונת עודע ביהודה מהדורת תעניות [מאגנת תגיגת תלק ת"ח סי' כ: כ"ה

מטהר